

הי כולם,
אני מניחה שבכל בית בישראל ממתנים בשעות האלה לשמוע בשורות על עסקת החטופים שהלוואי
הלוואי ותחתם.

ההמתנה הזו מציפה בתחושות בלבול, עצב תהומי וציפייה ותקווה דרוכות.
קשה כל כך למצוא שמחה באירוע הזה שכולנו חיכינו לו חודשים על גבי חודשים וסופו הטראגי אולי
קרוב.

באופן אישי אני מרגישה שבשנה וחצי האחרונות הנחות היסוד העמוקות ביותר שלי עברו טלטה
כואבת. האמונה כי ערך חיי האדם מחבר את רובנו כאן בארץ כערך קדוש וצלול שאין עליו עוררין -
האמונה הזו נצרבה באור הציניות, המחלוקת ושנאת האחים והאחיות, שכולנו חווים בשנים
האחרונות וביתר שאת מאז אסון השבעה באוקטובר.

למרות גילויי נתינה, התגייסות ואהבה ללא תנאי מרגשים ומנחמים - נשטפנו שוב ושוב גם בצינה
פוליטית מקפיאת נשמה, מלחמות פנים, והפחד מפני הבאות.

רבים מאיתנו לוקחים חלק במאבק עם משפחות החטופים והחטופות להשבת אהוביהם החיים
והמתים ממנהרות עזה.

אצלנו בקהילת שבילים יש חברים ובני משפחה שנגעו ונוגעים בכאב הבלתי אפשרי הזה גם כעת.

בשעות האלה אני רוצה להגיד לכם שאין לנו תוחלת כבני ובנות אדם אם לא נעשה הכל, הכל כדי
להשיבם

והכל כדי לעטוף ולחבק

את מי שבשעה זו ממתנה לרשימה לחפש בה את בנה,

את מי שעדיין איננו בטוח אם ביתו או בנו או אביו או חברתו - חיים או מתים,

את מי שודאי לא ישנו לילה אחד במשך 467 ימים ולילות,

ואת מי שאינם יודעים את נפשם בשעות האלה.

והשיר הזה של דליה רביקוביץ' נאחז כעת חזק בליבי - כי כל אחת וכל אחד מאלה שברשימות הוא
ילד וילדה של מישהו וקצת של כל אחת מאיתנו.

עם פקיחת עיניים/ דליה רביקוביץ'

שֶׁלֶג בְּהָרִים

מֵעַל לְמִקְוֹמוֹת הַגְּבוּהִים

וּמֵעַל יְרוּשָׁלַיִם.

רְדֵי יְרוּשָׁלַיִם

וְהַשִּׁיבִי לִי אֶת הַיֶּלֶד שְׁלִי.

בּוֹאִי בֵּית לָחֵם

וְהַשִּׁיבִי לִי אֶת הַיֶּלֶד שְׁלִי.

בּוֹאוּ הַהָרִים הַגְּבוּהִים

וּבּוֹאוּ הַרְחוֹת

וְשִׁטְפוֹנוֹת בְּנְחָלִים

וְהַשִּׁיבִי לִי אֶת הַיֶּלֶד שְׁלִי.

וְאַפְלוּ אֶגְמוֹן כְּפוּף

אוּ גְבֻעוֹל רָזָה בְּזָרֵם

וְשִׁיחֵי מִדְבַר חוֹטְיִים

הַשִּׁיבִי לִי אֶת הַיֶּלֶד שְׁלִי

כְּמוֹ שֶׁהִנָּפֵשׁ חוֹזְרֵת לְגוּף

עִם פְּקִיחַת עֵינַיִם.

בתפילה ובדמעות לחזרתם של כולם,
רותי